

L'Àvia adoptiva

Enriquet tenia enveja als tres xiquets, perquè no tenia cap àvia i els tres, sí. Un dia anant pel carrer, Enriquet va veure una dona molt ben plantada, que pareixia una gitana guapa; a Enriquet li va caure en gràcia per ser tan temperada i tan graciosa.

Aquella dona era una fada de les bones, el que diem una fada benèvola. El xiquet es va posar a conversar amb ella i li va contar el seu disgust, perquè tots els xiquets tenien àvia i ell no. La senyora es va oferir a ser la seua iaia si ell volia. Enriquet, tot content, la va portar a sa casa, la presentà a sa mare i li digué: mare, si tu vols, aquesta senyora, d'ara en avant serà la meua àvia; mira com és de guapa. La mare consentí en aquella cosa que no li costava res, i el fill quedà content. La forastera va dir que, per desgràcia no estaria allí més que uns pocs dies, però encara que se n'anara, podria continuar sent l'àvia, si tots estaven d'adord.

La dona venia de lluny i encara havia de fer un viatge llarg. En el camí havia arrebegat misèria en el cap, per la qual cosa va demanar un bany. Li'l facilitaren, i, a més de pentinar-la, li varen llevar tots els polls que havia arrebegat en els cabells pel camí. La senyora va dir: "guarda els polls en una caixeta, que en son temps faran el seu paper, es convertiran en perles precioses".

Al cap d'uns dies la senyora o fada va dir: he d'acomiar-me, que ja me'n vaig; construïu una barqueta xicoteta i tingueu-la amanida en l'armari, jo li posaré uns polsets, i, quan la necessitareu, vos farà servici: s'eixamplarà i podra salvar-vos quan vinga el diluvi que amenaça. Això ocorrerà quan el lleó del parc tinga els ulls rojos. A més, prengueu este colom missatger i si algun dia vos veiu apurats, solteu-lo a volar, que vindrà a buscar-me i serà el senyal que em necessiteu, i jo vindré a ajudar-vos. Dit això, se'n va anar pel món. A partir d'aquell dia, Enriquet, quan eixia d'escola passava pel parc zoològic i mirava si el lleó tenia els ulls rojos.

A un jardiner del parc, que cuidava també dels animals, li va sorprendre que el xiquet tinguera tanta afició a mirar al lleó, i li va preguntar: per què tots els dies t'encantes mirant el lleó? El xiquet contestà: "per a veure si el lleó té els ulls rojos: el dia que els tinga, vindrà un diluvi que ho inundarà tot". El jardiner li feia cada dia la pregunta i revivia sempre la mateixa contestació. Però mireu, per a gastar-li una broma al xiquet, un dia, quan Enriquet estava a punt d'eixir d'escola, pintà els ulls del lleó amb sang d'una gallina. Quan Enriquet va passar per davant de la gàbia del lleó i va veure els ulls del lleó rojos com la sang, va dir: eixe és el senyal, preparem-nos per al diluvi i tot el que puga vindre.

Me'n vaig a casa a dir-li-ho a ma mare. El primer que van fer va ser obrir la capsa dels polls, i van veure que s'havien convertit en perles precioses. A continuació, com estava plovent una aigua de misericòrdia, i els carrers anaven d'ample en ample, van traure la barqueta de l'armari i la van posar a l'entrada de la casa, en la planta baixa, i començà a eixamplar-se, tot el que precisava perquè caberen mare i fill. Quan l'aigua va envair l'entrada de casa, la barqueta va poder eixir al carrer, i anava surant.

Segons el nivell del corrent, que al principi rabassava les voreres, després entrava en les cases, i a la fi arribava als balcons. El corrent els arrossegava. Pel camí trobaren un home que estava ofegant-se i el pujaren a la barca, salvant-lo d'una mort segura. Per fi van fer cap a un punt en què els va ser fàcil eixir de l'aigua, i van traure la barca, la qual a l'estar en sec, va anar reduint el seu tamany, i se l'emportaren a casa.

Passada la tempesta, acompanyats d'aquell home que havien salvat, s'encaminaren a casa. Pel camí aquell home, que era un malvat, volgué saber com s'ha havien arreglat per a tindre aquella barqueta màgica. Enriquet li contà allò de l'àvia agitanada, que resultà una fada benèvola, allò de la capseta de les perles, allò de la barqueta, així com la profecia dels ulls del lleó; en fi, tot el que havia ocorregut. En aplegar a casa, el lladre va voler les perles i apoderar-se d'elles i els va dir que si no li la donaven, els denunciaria per lladres: Com no volgueren donar-li-les, dient que segurament s'haurien perdut per la "riuà", el lladre se'n va anar al jurat a denunciar-los.

Feren un registre i trobaren les perles. A la mare la dugueren a la presó, perquè no podia explicar satisfactòriament la possessió de les perles. Però Enriquet es va recordar del que la fada li havia dit del colom missatger, el tirà a l'aire perquè se'n fugira. El colom començà a volar recte com un fus cap a on estava la Fada, la qual màgicament es presentà en el jutjat i explicà al senyor jutge l'origen de les perles. El jutge, en vista del testimoni d'aquella dona agitanada li va donar immediatament la llibertat a la mare d'Enriquet.